Zbierka súdnych rozhodnutí

ROZSUDOK SÚDNEHO DVORA (tretia komora)

z 12. októbra 2016*

„Návrh na začatie prejudiciálneho konania — Súdna spolupráca v občianskych veciach — Nariadenie (ES) č. 44/2001 — Článok 6 bod 3 — Pojem ‚vzájomný nárok' — Nárok založený na bezdôvodnom obohatení — Platba sumy, ktorá je splatná na základe zrušeného rozhodnutia — Časová pôsobnosť"

Vo veci C-185/15,

ktorej predmetom je návrh na začatie prejudiciálneho konania podľa článku 267 ZFEÚ, podaný rozhodnutím Vrhovno sodišče (Najvyšší súd Slovinska) z 15. januára 2015 a doručený Súdnemu dvoru 22. apríla 2015, ktorý súvisí s konaním:

Marjan Kostanjevec

proti

F&S Leasing GmbH,

SÚDNY DVOR (tretia komora),

v zložení: predseda tretej komory L. Bay Larsen, sudcovia M. Vilaras, J. Malenovský, M. Safjan (spravodajca) a D. Šváby,

generálna advokátka: J. Kokott,

tajomník: A. Calot Escobar,

so zreteľom na písomnú časť konania,

so zreteľom na pripomienky, ktoré predložili:

— F&S Leasing GmbH, v zastúpení: M. Rihtar a B. Potočan, odvetnika,

— slovinská vláda, v zastúpení: T. Mihelič Žitko, splnomocnená zástupkyňa,

— španielska vláda, v zastúpení: M. J. García-Valdecasas Dorrego, splnomocnená zástupkyňa,

— Európska komisia, v zastúpení: M. Wilderspin a M. Žebre, splnomocnení zástupcovia,

po vypočutí návrhov generálneho advokáta na pojednávaní 2. júna 2016,

vyhlásil tento

* Jazyk konania: slovinčina.

Rozsudok

1 Návrh na začatie prejudiciálneho konania sa týka výkladu článku 5 bodu 1, článku 6 bodu 3 a článku 15 ods. 1 nariadenia Rady (ES) č. 44/2001 z 22. decembra 2000 o právomoci a o uznávaní a výkone rozsudkov v občianskych a obchodných veciach (Ú. v. ES L 12, 2001, s. 1; Mim. vyd. 19/004, s. 42).

2 Tento návrh bol predložený v rámci sporu medzi pánom Marjanom Kostanjevecom, bydliskom v Slovinsku, a spoločnosťou F&S Leasing GmbH (ďalej len „F&S“), ktorej sídlo sa nachádza v Rakúsku, vo veci nevykonania zmluvy o finančnom lízingu.

Právny rámec

Právo Únie

3 Z odôvodnenia 2 nariadenia č. 44/2001 vyplýva, že v záujme riadneho fungovaniu vnútorného trhu je cieľom tohto nariadenia prijať „ustanovenia harmonizujúce normy konfliktu právomoci v občianskych a obchodných veciach a zjednodušujúce formálne náležitosti na účely rýchleho a jednoduchého uznávania a výkon rozsudkov členských štátov viazaných týmto nariadením“.

4 Odôvodnenia 11 až 13 a 15 tohto nariadenia znejú:

„(11) Normy súdnej právomoci musia byť vysoko predvídateľné a vychádzať zo zásady, že právomoc sa všeobecne zakladá podľa bydliska žalovaného a právomoc založená na tomto kritériu musí byť vždy k dispozícii, okrem určitých presne vymedzených situácií, keď predmet konania alebo zmluvná voľnosť účastníkov odôvodňuje iné kritérium väzby. Bydlisko (sídlo) právnickej osoby treba definovať osobitne, aby boli spoločné pravidlá prehľadnejšie a vyhlo sa konfliktu právomoci.

(12) Okrem bydliska žalovaného musia byť k dispozícii aj alternatívne kritériá právomoci založené na úzkej väzbe medzi súdom a žalobou alebo na účely uľahčenia efektívneho výkonu súdnictva.

(13) V oblasti poistenia, spotrebiteľských zmlúv a pracovnoprávnych vzťahoch by slabší účastník mal byť chránený normami právomoci, ktoré lepšie chránia jej záujmy než všeobecné normy právomoci.

…

(15) V záujme harmonického výkonu súdnictva je potrebné minimalizovať možnosť súbežných konaní a zaručiť, že sa v dvoch členských štátoch nevydajú nezlučiteľné rozsudky. …“

5 Pravidlá právomoci, ktoré uvedené nariadenie stanovuje, sa nachádzajú v kapitole II tohto nariadenia. Táto kapitola obsahuje najmä oddiely 1, 2 a 4 s názvami „Všeobecné ustanovenia“, „Osobitná právomoc“ a „Právomoc vo veciach spotrebiteľských zmlúv“.

6 Článok 2 ods. 1 nariadenia č. 44/2001, ktorý patrí od oddielu 1 uvedenej kapitoly, znie takto:

„Ak nie je v tomto nariadení uvedené inak, osoby s bydliskom na území členského štátu sa bez ohľadu na ich štátne občianstvo žalujú na súdoch tohto členského štátu.“

7 Článok 3 ods. 1 tohto nariadenia, ktorý sa nachádza v tomto oddiele 1, stanovuje:

„Osoby s bydliskom na území členského štátu možno žalovať na súdoch iného členského štátu len na základe princípov upravených v oddieloch 2 až 7 tejto kapitoly.“

8 Podľa článku 5 uvedeného nariadenia, ktorý sa nachádza v oddiele 2 tejto kapitoly II:

„Osobu s bydliskom na území členského štátu možno žalovať v druhom členskom štáte

1. a) v zmluvných veciach na súde podľa miesta zmluvného plnenia, ktoré je predmetom žaloby;
   b) na účely tohto ustanovenia, ak sa účastníci zmluvy nedohodli inak, je miestom zmluvného plnenia, ktoré je predmetom žaloby:

      — pri predaji tovaru miesto v členskom štáte, kam sa podľa zmluvy tovar dodal alebo mal dodať,

      — pri poskytnutí služieb miesto v členskom štáte, kde sa podľa zmluvy služby poskytli alebo mali poskytnúť,
   c) ak sa neuplatní písmeno b), uplatní sa písmeno a);

…“

9 Podľa článku 6 bodu 3 tohto nariadenia, ktorý takisto patrí do tohto oddielu 2, osobu s bydliskom na území členského štátu možno tiež žalovať „pri vzájomnom nároku vyplývajúcom z tej istej zmluvy alebo skutočnosti ako pôvodný nárok na súde, ktorý koná o pôvodnom nároku“.

10 Článok 15 ods. 1 písm. c) nariadenia č. 44/2001, ktorý sa nachádza v oddiele 4 tejto kapitoly II, stanovuje:

„Vo veciach týkajúcich sa zmluvy uzavretej spotrebiteľom na účely, ktoré nie je možné považovať za súčasť jeho podnikania alebo povolania, sa právomoc určí podľa tohto oddielu, pričom nie sú dotknuté ustanovenia článku 4 a článku 5 bod 5, ak ide

…

c) vo všetkých ostatných prípadoch o zmluvu uzavretú s účastníkom, ktorý obchoduje alebo podniká v členskom štáte bydliska spotrebiteľa alebo akýmkoľvek spôsobom smeruje takéto činnosti do tohto členského štátu alebo do viacerých štátov vrátane tohto členského štátu, a zmluva spadá do rozsahu týchto činností.“

11 Článok 16 tohto nariadenia stanovuje:

„1. Spotrebiteľ môže žalovať druhého účastníka zmluvy buď na súdoch členského štátu, v ktorom má tento účastník bydlisko, alebo na súdoch podľa miesta bydliska spotrebiteľa.

2. Druhý účastník zmluvy môže žalovať spotrebiteľa len na súdoch členského štátu, v ktorom má spotrebiteľ bydlisko.

3. Tento článok nemá vplyv na právo uplatniť vzájomný nárok na súde, na ktorom sa koná podľa tohto oddielu o pôvodnom nároku.“

12 Článok 30 uvedeného nariadenia znie takto:

„Na účely tohto oddielu sa konanie na súde považuje za začaté:

1. momentom podania písomnosti, ktorou sa začína konanie, alebo rovnocennej písomnosti na súde za predpokladu, že žalobca neopomenul následne prijať kroky, ktoré musel prijať, aby zabezpečil doručenie žalovanému, alebo

2. ak sa písomnosť musí doručiť pred podaním na súd, momentom jej prevzatia orgánom povereným doručovaním za predpokladu, že žalobca neopomenul následne prijať kroky, ktoré musel prijať, aby zabezpečil podanie písomnosti na súde.“

13 Podľa článku 66 tohto nariadenia obsiahnutého v kapitole VI tohto nariadenia s názvom „Prechodné ustanovenia“:

„1. Toto nariadenie sa uplatní len na konania začaté a listiny úradne vyhotovené alebo zaregistrované ako verejné listiny po nadobudnutí jeho účinnosti.

2. Ak sa však konanie v členskom štáte pôvodu začalo pred nadobudnutím účinnosti tohto nariadenia, rozsudky vydané po tomto dni sa uznávajú a vykonávajú podľa kapitoly III,

a) ak sa konanie v členskom štáte pôvodu začalo po nadobudnutí platnosti Bruselského dohovoru alebo Lugánskeho dohovoru pre členský štát pôvodu, ako aj pre dožiadaný členský štát;

b) vo všetkých ostatných prípadoch, ak sa právomoc založila na kritériách, ktoré sú v súlade s kritériami upravenými v kapitole II alebo v dohovore platnom medzi členským štátom pôvodu a dožiadaným členským štátom v čase začatia konania.“

Slovinské právo

14 § 183 Zakon o pravdnem postopku (Zákonník o občianskom súdnom konaní) v súvislosti so vzájomným nárokom stanovuje:

„Žalovaný môže podať vzájomný návrh pred ukončením hlavného pojednávania pred tým istým súdom:

1. ak vzájomný návrh súvisí s pôvodným návrhom alebo

2. ak pôvodný návrh a vzájomný návrh možno zosúladiť alebo

3. ak vzájomný návrh vyžaduje konštatovanie práva alebo právneho vzťahu, ktorého existencia alebo neexistencia má vplyv na celé rozhodnutie alebo na časť rozhodnutia o pôvodnom návrhu.

Vzájomný návrh nemožno podať, pokiaľ je na rozhodnutie o vzájomnom návrhu vecne príslušný iný súd alebo pokiaľ je na rozhodnutie o vzájomnom návrhu stanovený iný druh konania.

Vzájomný návrh možno podať aj v prípade, keď o ňom musí rozhodnúť ten istý súd v inom zložení.“

Spor vo veci samej a prejudiciálne otázky

15 F&S, ktorá sídli v Rakúsku, 14. januára 1994 uzatvorila zmluvu o finančnom lízingu s pánom M. Kostanjevcom. Z dôvodu neuhradenia mesačných splátok splatných na základe tejto zmluvy F&S 26. októbra 1995 požiadala pána M. Kostanjevca o zaplatenie sumy 16 692,22 eura, pričom tento

návrh na vykonanie exekúcie sa zakladal na úradnej listine. Podľa vnútroštátnej právnej úpravy námietka, ktorú proti tomuto návrhu na vykonanie exekúcie podal pán M. Kostanjevec, viedla k začatiu konania na Okrožno sodišče v Ptuju (Okresný súd Ptuj, Slovinsko) a k otvoreniu súdneho konania na základe uvedeného návrhu na vykonanie exekúcie.

16 Tento posledný uvedený súd rozsudkom z 28. apríla 2004 zaviazal pána M. Kostanjevca na zaplatenie sumy 16 692,22 eura zvýšenej o zmluvné úroky a trovy konania.

17 Rozsudkom Višje sodišče v Mariboru (Odvolací súd Maribor, Slovinsko) z 11. apríla 2006, ktorým sa zamietlo odvolanie pána M. Kostanjevca, sa rozsudok prvostupňového súdu z 28. apríla 2004 stal právoplatným a vykonateľným.

18 Pán Kostanjevec podal proti tomuto rozsudku dovolanie na vnútroštátny súd, Vrhovno sodišče (Najvyšší súd Slovinska). Predtým, než tento súd rozhodol o tomto dovolaní, F&S a pán M. Kostanjevec 31. júla 2006 uzatvorili mimosúdnu dohodu, v ktorej sa dohodli, že pán M. Kostanjevec najneskôr do 30. augusta 2006 zaplatí sumu hlavnej pohľadávky, t. j. 16 692,22 eura, ako aj trovy súdneho a exekučného konania.

19 Vnútroštátny súd uznesením z 9. júla 2008 zrušil rozsudok Okrožno sodišče v Ptuju (Okresný súd Ptuj) z 28. apríla 2004, ako aj rozsudok Višje sodišče v Mariboru (Odvolací súd Maribor) z 11. apríla 2006 a vrátil vec prvostupňovému súdu na nové konanie.

20 Po tom, čo bola vec vrátená na nové konanie, pán M. Kostanjevec sa obrátil na Okrožno sodišče v Ptuju (Okresný súd Ptuj) so vzájomným nárokom, ktorým sa domáhal, aby mu F&S vrátila sumu vo výške 18 678,45 eura zodpovedajúcu sume, ktorú zaplatil 30. augusta 2006 v rámci vykonania dohody uzatvorenej 31. júla 2006 s touto spoločnosťou, spolu s úrokmi z omeškania.

21 Okrožno sodišče v Ptuju (Okresný súd Ptuj), ktorý opätovne rozhodoval vo veci, rozsudkom zo 4. novembra 2009 zamietol nárok spoločnosti F&S na zaplatenie a vyhovel vzájomnému nároku pána M. Kostanjevca, pretože pán M. Kostanjevec nedostal vec, ktorá bola predmetom zmluvy o finančnom lízingu, keďže F&S si nesplnila svoju zmluvnú povinnosť odovzdať túto vec.

22 F&S podala proti tomuto rozhodnutiu odvolanie na Višje sodišče v Mariboru (Odvolací súd Maribor), ktorý rozsudkom z 31. marca 2010 rozhodol, že vzájomný nárok pána M. Kostanjevca bol neprípustný z dôvodu, že „nároky sú v takom vzťahu vzájomnej závislosti, že sa navzájom vylučujú“. Tento súd však uznal, že slovinské súdy majú právomoc podľa článku 15 ods. 1 písm. b) nariadenia č. 44/2001.

23 Posledný uvedený rozsudok, na základe ktorého rozsudok prvostupňového súdu nadobudol právoplatnosť, bol opätovne napadnutý dovolaním na vnútroštátnom súde v súvislosti s otázkou právomoci slovinských súdov rozhodovať o vzájomnom nároku. F&S zastáva názor, že nie sú splnené podmienky uplatnenia vzájomného nároku, ani podmienky uplatnenia ustanovení týkajúcich sa právnych sporov vzťahujúcich sa na zmluvy, ktoré boli uzatvorené so spotrebiteľmi, keďže spor vo veci samej sa nezakladá na zmluve o finančnom lízingu alebo spotrebiteľskej zmluve, ale sa naopak týka návrhu založeného na bezdôvodnom obohatení.

24 Za týchto podmienok Vrhovno sodišče (Najvyšší súd) rozhodol prerušiť konanie a položiť Súdnemu dvoru tieto prejudiciálne otázky:

„1. Má sa pojem ‚vzájomného nároku‘ podľa článku 6 bodu 3 nariadenia č. 44/2001 vykladať v tom zmysle, že zahŕňa aj nárok uplatnený v rámci vzájomného návrhu v zmysle vnútroštátneho práva, podaného po tom, čo sa v rámci konania o pôvodnej žalobe žalovaného zrušil právoplatný a vykonateľný rozsudok, a to v konaní o opravnom prostriedku ‚Revision‘, pričom táto vec bola

vrátená súdu prvého stupňa na opätovné rozhodnutie, ak navrhovateľ v rámci svojho vzájomného nároku založeného na bezdôvodnom obohatení žiada vrátenie sumy, ktorú bol povinný zaplatiť na základe zrušeného rozsudku, vyhláseného v konaní o pôvodnej žalobe odporkyne?

2. Má sa pojem ‚vo veciach týkajúcich sa zmluvy uzavretej spotrebiteľom' podľa článku 15 ods. 1 nariadenia č. 44/2001 vykladať v tom zmysle, že zahŕňa aj prípad, keď sa spotrebiteľ obracia na súd s cieľom uplatniť nárok založený na bezdôvodnom obohatení prostredníctvom podania vzájomného návrhu v súlade s vnútroštátnym právom, ktorý je spojený s pôvodnou žalobou, ktorá sa však týka zmluvy uzavretej spotrebiteľom v zmysle citovaného ustanovenia nariadenia č. 44/2001 a prostredníctvom ktorej navrhovateľ – spotrebiteľ – žiada o vrátenie sumy, ktorú bol povinný zaplatiť v dôsledku (neskôr) zrušeného rozsudku, vyhláseného v konaní o pôvodnej žalobe odporkyne, čiže navrhuje vrátiť sumu vyplývajúcu z konania vo veciach týkajúcich sa zmluvy uzavretej spotrebiteľom?

3. Ak v uvedenom prípade nie je možné založiť právomoc ani na pravidlách týkajúcich sa právomoci v prípade vzájomného nároku, ani na pravidlách týkajúcich sa právomoci vo veciach spotrebiteľských zmlúv:
   a) má sa pojem ‚zmluvné veci', uvedený v článku 5 bode 1 nariadenia č. 44/2001 vykladať v tom zmysle, že zahŕňa aj návrh, v rámci ktorého si spotrebiteľ uplatňuje nárok založený na bezdôvodnom obohatení, pričom ho však podáva vo forme vzájomného návrhu v zmysle vnútroštátneho práva, spojeného s pôvodnou žalobou odporkyne týkajúcou sa zmluvného vzťahu medzi účastníkmi, v prípade, že predmetom nároku založeného na bezdôvodnom obohatení, je vrátenie sumy, ktorú bol navrhovateľ povinný zaplatiť v dôsledku (neskôr) zrušeného rozsudku, vyhláseného v konaní o pôvodnej žalobe odporkyne, čiže navrhuje vrátiť sumu vyplývajúcu z konania v zmluvnej veci;

   a v prípade kladnej odpovede na prechádzajúcu otázku
   b) má sa právomoc podľa miesta zmluvného plnenia v zmysle článku 5 bodu 1 nariadenia č. 44/2001 skúmať v uvedenom prípade na základe pravidiel, ktoré upravujú plnenie záväzkov vyplývajúcich z nároku založeného na bezdôvodnom obohatení?"

O prípustnosti návrhu na začatie prejudiciálneho konania

25 Európska komisia vo svojich písomných pripomienkach namieta prípustnosť návrhu na začatie prejudiciálneho konania. Pripomína, že podľa článku 66 ods. 1 nariadenia č. 44/2001 sa ustanovenia tohto nariadenia vzťahujú len na konania začaté po nadobudnutí účinnosti tohto nariadenia. V prípade Slovinskej republiky sa uvedené ustanovenia uplatňujú v tomto členskom štáte až od okamihu pristúpenia daného štátu k Európskej únii, t. j. od 1. mája 2004.

26 Podľa Komisie, ak by malo byť konanie začaté pred vnútroštátnym súdom považované za pokračovanie žaloby podanej po návrhu na vykonanie exekúcie zo strany spoločnosti F&S z 26. októbra 1995, uvedené konanie by očividne spadalo do dátumu, ktorý časovo značne predchádza nadobudnutiu účinnosti nariadenia č. 44/2001 v Slovinsku. Toto nariadenie sa môže uplatniť len v prípade, že návrh pána M. Kostanjevca, ktorým sa domáha vrátenia sumy, ktorú zaplatil na základe dohody, ktorú uzatvoril so spoločnosťou F&S 31. júla 2006 na základe rozsudku, ktorý bol následne zrušený, sám osebe predstavuje „konanie" v zmysle článku 66 ods. 1 nariadenia č. 44/2001.

27 Ako uviedla generálna advokátka v bode 34 svojich návrhov, návrh na vrátenie podaný v rámci nového preskúmania pôvodnej žaloby v dôsledku zrušenia právoplatného rozhodnutia, ktorým bolo rozhodnuté o tejto pôvodnej žalobe, sa má považovať za „konanie" v zmysle článku 66 ods. 1 nariadenia č. 44/2001.

28 Hoci sa riešenia spôsobov vykonania zásady právnej sily rozhodnutej veci prijaté vo vnútroštátnom práve členských štátov môžu líšiť, skutočnosť, že podľa relevantných vnútroštátnych procesných pravidiel takéto rozhodnutie nadobudlo právoplatnosť, postačuje na konštatovanie, že neskoršia žaloba, ktorou sa v súdnom konaní uplatňuje právo založené na bezdôvodnom obohatení proti protistrane, spadá pod pojem „konanie“ v zmysle tohto ustanovenia.

29 Navyše pokiaľ ide o časovú pôsobnosť nariadenia č. 44/2001 vo veci samej, zo spisu predloženého Súdnemu dvoru vyplýva, že otázky položené v rámci návrhu na začatie prejudiciálneho konania sa týkajú žaloby založenej na bezdôvodnom obohatení, ktorú podal pán M. Kostanjevec v roku 2008, takže takáto žaloba patrí do časovej pôsobnosti nariadenia č. 44/2001.

30 Za týchto podmienok treba dospieť k záveru, že návrh na začatie prejudiciálneho konania je prípustný.

O prejudiciálnych otázkach

O prvej otázke

31 Svojou prvou otázkou sa vnútroštátny súd v podstate pýta, či sa má článok 6 bod 3 nariadenia č. 44/2001 vykladať v tom zmysle, že súd určený týmto ustanovením pre oblasť vzájomných nárokov má právomoc rozhodovať o takomto nároku založenom na bezdôvodnom obohatení, ktorý sa vzťahuje na vrátenie sumy zodpovedajúcej sume, ktorá bola dohodnutá v mimosúdnej dohode, pokiaľ je tento nárok uplatnený v novom konaní medzi tými istými účastníkmi konania po tom, čo bolo zrušené rozhodnutie vydané v konaní o pôvodnej žalobe medzi týmito účastníkmi konania, ktorého výkon viedol k tejto mimosúdnej dohode.

32 V tejto súvislosti treba pripomenúť jednak, že v bode 12 rozsudku z 13. júla 1995, Danværn Production (C-341/93, EU:C:1995:239), Súdny dvor už vykladal pojem „vzájomný nárok“ v zmysle článku 6 bodu 3 nariadenia č. 44/2001 ako návrh, ktorý sa v podstate vzťahuje na samostatný návrh na vydanie rozsudku v neprospech žalobcu, ktorým sa prípadne môže žiadať vyššia suma, než je suma žiadaná žalobcom, a možno ju naďalej vymáhať aj vtedy, ak je žaloba žalobcu zamietnutá.

33 Ako uviedla generálna advokátka v bode 39 svojich návrhov, predmetom vzájomného nároku preto musí byť návrh, ktorý je oddelený od návrhu žalobcu a ktorý smeruje k vydaniu osobitného rozsudku.

34 Za takých okolností, o aké ide vo veci samej, návrh na vrátenie platby uskutočnenej v rámci výkonu pôvodného rozhodnutia ešte pred jeho zrušením predstavuje samostatný návrh lízingového nájomcu, ktorým sa domáha samostatného uloženia povinnosti vrátenia neoprávnene zaplatenej sumy lízingovému prenajímateľovi. Takýto návrh teda nepredstavuje len obvyklý prostriedok obrany proti žalobe o zaplatenie podanej protistranou.

35 Jednak článok 6 bod 3 nariadenia č. 44/2001 okrem iného vyžaduje, aby vzájomný nárok „vyplýva[l] z tej istej zmluvy alebo skutočnosti ako pôvodný nárok“.

36 Ako uviedla generálna advokátka v bode 43 svojich návrhov, tento pojem sa má vykladať samostatne pri zohľadnení cieľov nariadenia č. 44/2001.

37 V tejto súvislosti treba uviesť, že v záujme riadneho výkonu spravodlivosti priznanie osobitnej právomoci súdu v oblasti vzájomných nárokov umožňuje účastníkom konania uplatniť si v tom istom konaní a pred tým istým súdom všetky vzájomné pohľadávky, ktoré majú spoločný pôvod. Tým sa zabraňuje nadbytočným a viacnásobným konaniam.

38 Za takých okolností, o aké ide vo veci samej, vzájomný nárok na vrátenie platby z dôvodu bezdôvodného obohatenia treba považovať za nárok založený na zmluve o finančnom lízingu, o ktorú sa opiera pôvodná žaloba lízingového prenajímateľa. Údajné obohatenie vo výške sumy zaplatenej v rámci vykonania rozsudku, ktorý bol medzičasom zrušený, by totiž bez uvedenej zmluvy nenastalo.

39 Preto je potrebné uviesť, že za týchto okolností vzájomný nárok na vrátenie platby z dôvodu bezdôvodného obohatenia vyplýva v zmysle článku 6 bodu 3 nariadenia č. 44/2001 zo zmluvy o finančnom lízingu, ktorú uzatvorili účastníci konania vo veci samej.

40 Vzhľadom na vyššie uvedené treba na prvú otázku odpovedať tak, že článok 6 bod 3 nariadenia č. 44/2001 sa má vykladať v tom zmysle, že súd určený týmto ustanovením pre oblasť vzájomných nárokov má právomoc rozhodovať o takomto nároku založenom na vrátení sumy z titulu bezdôvodného obohatenia, ktorá zodpovedá sume dohodnutej v mimosúdnej dohode, pokiaľ je tento nárok uplatnený v novom konaní medzi tými istými účastníkmi konania po tom, čo bolo zrušené rozhodnutie vydané v konaní o pôvodnej žalobe medzi týmito účastníkmi konania, ktorého výkon viedol k tejto mimosúdnej dohode.

O druhej a tretej otázke

41 Keďže v zmysle odpovede na prvú otázku súd určený podľa článku 6 bodu 3 nariadenia č. 44/2001 má právomoc rozhodovať o vzájomnom nároku za takých okolností, o aké ide vo veci samej, a keďže táto odpoveď umožňuje vnútroštátnemu sudcovi stanoviť súdnu právomoc, nie je potrebné odpovedať na druhú a tretiu otázku.

O trovách

42 Vzhľadom na to, že konanie pred Súdnym dvorom má vo vzťahu k účastníkom konania vo veci samej incidenčný charakter a bolo začaté v súvislosti s prekážkou postupu v konaní pred vnútroštátnym súdom, o trovách konania rozhodne tento vnútroštátny súd. Iné trovy konania, ktoré vznikli v súvislosti s predložením pripomienok Súdnemu dvoru a nie sú trovami uvedených účastníkov konania, nemôžu byť nahradené.

Z týchto dôvodov Súdny dvor (tretia komora) rozhodol takto:

Článok 6 bod 3 nariadenia Rady (ES) č. 44/2001 z 22. decembra 2000 o právomoci a o uznávaní a výkone rozsudkov v občianskych a obchodných veciach sa má vykladať v tom zmysle, že súd určený týmto ustanovením pre oblasť vzájomných nárokov má právomoc rozhodovať o takomto nároku založenom na vrátení sumy z titulu bezdôvodného obohatenia, ktorá zodpovedá sume dohodnutej v mimosúdnej dohode, pokiaľ je tento nárok uplatnený v novom konaní medzi tými istými účastníkmi konania po tom, čo bolo zrušené rozhodnutie vydané v konaní o pôvodnej žalobe medzi týmito účastníkmi konania, ktorého výkon viedol k tejto mimosúdnej dohode.

Podpisy